

XeNNa/PeaN

“Kılıcın Öyküsü” serisi, Ara Öykü

Tolga ELİGÜL

XeNNa/PeaN – Kılıcın Öyküsü (Ara Öykü)
Copyright © 2018, Tolga ELİGÜL

Tüm hakları yazarına aittir. Yazarın izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya farklı biçimlere çevrilmesi yasaktır.

www.kilicinoykusu.com

Tedavi etmeyi en iyi,

En çok yara alanlar bilir...

Önsöz

Serinin ara öyküsü olarak yazılmış bu eserde yer alan kişiler ve olaylar, esinlenerek hikaye edilmiştir. Fakat kişileri ve olayları birebir yansıtmamaktadır.

Eğer herhangi bir sorunuz olursa, aşağıda yer alan iletişim bilgileri aracılığı ile sorabilirsiniz.

E-posta : kitap@kilicinoykusu.com

Web : www.kilicinoykusu.com

“Anne, nereye gidiyoruz?” dedi yanındaki kadına.

“Sus!” diye neredeyse öfkeyle yanıtlamıştı kadın.

“*Neden sinirlendi ki?*” diye düşündü, yanlış bir şey yaptığını hatırlamıyordu; en azından yol boyunca.

Bir sokaktan diğerine hızla geçiyorlar, sıkıntılı olduğu belli bir bilinmezliğe gidiyorlardı. Pek de gitmiyorlardı aslında, “*kolundan sürükleniyor*” deseler yeriye.

Buna mı sinirlenmişti acaba? Yorulmuştu, başka ne yapacaktı ki? Umut’un hala olduğu yaşlardaydı, bu yüzden arkasına dönüp sordu;

“Anne, daha çok var mı?”

“Çok değil kızım”

O kadar sıcak, o kadar sıradan bir cevaptı ama nedense mutlu olmuştu. Her nereye gidiyorlarsa, en azından çok sürmeden öğreneceğe benziyordu; gülümsüyordu bile. Bu gülümsemeyle sağına baktığında sert bir yüzle daha karşılaştı;

“Gülme!” dedi olanca şiddetiyle hapsirirken; bu da Annesi gibi çok netti.

“*Neden?*” diye sormadı. Kafası az önüne düştü, kamburu çıktı sanki. Bu içine kapanmaya başlayan halinden onu sıyrın da tekrar Annesi oldu;

“Sen bakma ona. Gene de çok gülme, senin için iyi bir şey olabilir ama emin ol Annen üzülüyor, bu yüzden böyle konuşuyor”

“Peki, Anne” diyebilirdi. Artık emin oldu, kötü bir şeyler olacaktı. Çocuk haliyle yaptığı kötülükleri aklından geçirdi bir bir, en çok kızacaklarını düşündüğünü söylemedi tabii;

“Sabah çok erken kalktım diye mi?” ağzının şekline bakılırsa, gülümsemeden öte alt dudagının öne çıktığı üzülmeye şekline almaya başlamıştı.

Fakat kimse bir şey demedi; sıkıntıyı ilk seferde bulduğuna yormadı, birkaç tane daha sıralasa sorun olmazdı herhal;

“Çok mu konuşuyorum?”

Konuşması bittikten sonra bir süre sustu. Aklınca hatasını anlamış ve bir daha bu kadar konuşmayacaktı artık. Dayanamadı tabii hiç tepki gelmeyince devam etti;

“Sokaktaki hayvanları içeri alıyorum diye mi?” Hala tepki yoktu, bu kez o kadar beklemedi; asıl kozlarından birini oynamanın zamanıydı, “Dışarda ıslanmış hayvanları Annemin odasına alıyorum diye mi?”

Özellikle sağından, “Ne!?” diye haykırış sokaktaki duvarlarda yankılanmaya başladı. Peşinden de hapşırıkla devam etti. Hapşırma kulaklarda son bulurken, sadece arkadan gelen kahkaha kaldı.

Dönüp arkalarını döndüklerinde Annesi kahkahayla gülmekteydi.

Şimdi biraz daha sinirlenmiş görünüyordu Annesi, bu kahkaha da üstüne hiç iyi gitmemişti. Bunu bildiği için kendi

gölmesini zorla tutmak zorunda kalmıştı. Onun eşyalarıyla kurutup/ısıttığını söylememesi iyi olmuştu.

Dikkat ettiği bir diğer konu da kahkahanın devamında yürümemeleriydi. Büyükçe bir kapının önünde öylece duruyorlardı.

Hiç anlamadığı için bir sağına bir soluna bir geriye bakıyor ama Annesi hiç tepki vermiyordu. Hatta yemek dolu bir tabağın içine pisleyen kediyi, şansa da Annesinin afiyetle yediğini söylememesi gerektiğine de emin oldu. Şansa tabii, yok bilerek yapacaktı kedicik.

Bunları düşünürken büyük bir hışırtı daha geldi ve kapı büyük bir gıcırtyla açılmaya başladı. O kadar sihirli bir zamanlamaya denk gelmişti ki, hışırtının etkisiyle açılan kapı mistik bir dünyaya açılıyor gibiydi.

Kapı ardına kadar açıldıktan sonra iki muhafız belirdi. Demek ki, kapıyı açmak için arkada bir manivela vardı ve iki kişi gerekiyordu bunun için. Büyük olasılıkla ya ipi bir yere bağlamışlar ya da bir tahta çomak vasıtasıyla sabitlemişlerdi.

Kapıda belirenlerden biri büyükçe bir avludan geçirerek en dipteki eve doğru eşlik etti. Avlu dediği, kendi yaşadıkları mahalleden de büyük göründü gözüne. Çok zengin olmalıydı buranın sahibi. Büyük olasılıkla çok ta iyi biri olmalıydı, bu zenginliğine rağmen onları misafir ediyordu ya.

İçeriye alındılar, bir şey isteyip istemedikleri soruldu ve hiçbir şey istemediler.

Şaşırarak;

“Anne?” diyebilirdi usulca.

“Sus!” dedi bu kez hepsi aynı anda ve sertlikte söylemişti. Bunu akli almıyordu, kim bilir ne güzel şeyler verebilirlerdi, reddetmek ayıp olmaz mıydı?

Kısa bir süre sonra odaya soylu biri gibi hareket etmeye çalışan, yapmacık hareketleri ve komik olduğunu düşündüğü giysiyle biri geldi; evin soytarısı olduğunu düşünüyordu, buna benzer şeyler duymuşluğu vardı. Fakat onları eğlendirmeye çalışmadı, gelip tam da karşılıklarına oturdu. Hiç eğlendirmemesine rağmen Anneleri gülümsüyordu. Bu da ikinci tezattı. Soytarı konuştu;

“Hanımlar?”

“Beyim?” diye yanıtladı Anneleri ve en çok eğlendiği Annesi konuşmaya devam etti;

“İhtiyacımız olmasa...”

Sözü, Bey(?)’in elini, dudağına götürmesiyle kesilmişti. Sözü devralmasıyla anlaşılıyordu ki, kendisi konuşacaktı;

“Ben Tüccar’ım. Alır, geliştirir, satarım. Bilmem gereken ne var?”

Annesi tekrar söze başladı;

“Biz...”

Tekrar eli dudağındaydı Bey’in, “Biz?” anlam veremediği bir kelime olarak tekrarladığı belliydi, “Siz değil. O” derken parmak bu kez dudağını değil, kendisini gösteriyordu.

Alıp geliştireceği, satacağı kişi kendisiydi. Bu yüzden sinirlilerdi, arkadan gelen annesinin üzgün görüntüsü, her şey bu yüzden; -ihtiyacımız olmasa- lafı bu yüzden...

Ne suçu vardı ki, tamam kendi Annesi istemeden de olsa; doğmuştu işte. Doğum süresinde bile çalışmaya devam etmişti, daha çok para kazandığı bile söyleniyordu, bulunması zormuşmuş. Sonrasında pek de ilgili olduğu da söylenemezdi. Annesi bir iken on olmuştu, üçü buradaydı işte.

O andan sonra, ne ikram edilecekler önemli oldu, ne avlunun büyüklüğü, ne de komik hareketleri/giysisi. Anneleri ayrılırken arkalarından bile bakmadı; ya hiç görmeyecekti ya da hiç görmeyecekti...

Herkes odadan bir bir çıkınca, görevliler gelerek kendilerine eşlik etmesini istediler. Ne denilirse yapıyordu; bir süre gerçek bir köle gibi davrandı, köle gibi hissetti ve bir bakıma da satın alınan bir köleydi.

Türlü türlü giysiler dikildi, tanımadığı insanlar tarafından soyunduruldu/giydirildi; saçlarının, yüzünün bakımı eksik edilmedi, en iyi yemekler yedirildi. Hatta okuma/yazma dahi öğretiliyordu.

Ne zaman satılacağına bir önemi yoktu; kabullenmişti. Bu yüzden kapı her çalınışında, her misafir ağırlanışında tedirgin olmuyordu; sanki her yer buradan daha iyiydi.

Kendisi gibi başka kızlar da vardı, onlarla iletişim kurmaya çalışmıyordu. Bazı bağırışlar, haykırışlar duyuyordu; öyle ki, hiç duymamayı isteyecek kadar rahatsız ediyordu bu onu.

Kimseyle konuşmasa da yanında konuşan çoktu, kimseyle konuşmadığı için genelde herkes derdini ona anlatırdı, sır çıkmayacağını bildikleri için. Daha küçük yaştan, hiç yaşamasa dahi, aşk acısını, seks pozisyonlarını, kimin ne kadar zengin olduğunu, ne iş yaptığını, sapkınlıklarını biliyordu.

İnanca adamadı kendini, onun yerinin ayrı olduğunu düşünüyordu. Burası Dhamir'di. Dhamir'in işini inancıyla çözemezdi.

Nadir de olsa kaçmaya çalışanlar dahi geliyordu kulağına ama daha kaçabilen olmamıştı. Eninde sonunda geri getiriliyor ve ciddi bir şekilde pişman ettiriliyordu.

Hepsinin kendi odası vardı, kendisine özel giysileri. Yemeği dahi odasında veriliyor, toplu olarak sadece spor dışında pek bir şey yapılmıyordu. Spor biriken tüm konuşmalar için dedikodunun asıl tavan yaptığı yerd.

Her tür kız vardı hatta erkek çocukları dahi, her renkten/ırktan irili ufaklı, çoğu genç olmak üzere orta yaşlı hatta yaşlılar bile vardı, misafirlerin isteği hiç belli olmuyordu; Bey her zaman hazırlıklı olmalıydı.

Birkaç kez kendisine hizmet eden görevlilerin, Bey ile fısıltıyla konuştuğunu görmüştü. Tavırlarından, kendisi hakkında konuşulduğu belli olsa da oralı olmuyordu.

Geldiği ilk günü düşünüyordu; çocuktu, eğleniyordu, güldüğü bile oluyordu. Şimdi o kadar uzak geliyordu ki bu. Hatta başka birinin hayatını izliyor gibi, yabancıydı anlarına.

Bir gün uyanıp yatağında oturmakta iken, odasının kapısı açıldı, içeri orta yaŐın üstü olduğu belli bir kadın girdi. Hala eskiden olduğu kadar erken uyanıyor ama artık ortalıkta dolanmıyor, kahvaltısı gelene kadar yatağından çıkmıyordu. ocuk zekasına göre bu tür geçmiŐteki yanlışları onu buraya getirmiŐti, yapmamalıydı.

Kadın kendisinden daha ürkek bakıyordu yüzüne, adımları dahi tedirgindi. Neredeyse haline acıyıp “*korkma gel*” diyecekti. Fakat o kadar deđiŐmiŐti ki, acıma, utanma, heyecan duyma gibi hisleri sanki alınmıŐtı.

Kadın gelip yatağın ucuna oturdu ve hala hiçbir Şey demeden bakıyordu. Nedense konuŐmayı kendisinin baŐlatması gerektiğini hissetti, konuŐmayı istemediğini düşündüğü halde;

“Seni de mi satmak için aldı?”

“Beni mi?” derken gerçekten ŐaŐıyordu sorduğu mantığa. Doğru değildi ama mantıklıydı. Cevap vermeye hazırlanırken geldi cevabı.

“Başka kim var odada?” azarlar gibi konuŐmamıŐtı, azarlayacak kadar bile duygusu yoktu belki de.

“İkimizden başka kimse yok, haklısın. Beni satmak için almadı. Sorunun cevabı, Hayır. Satmak için almadı ama satar mı, bilinmez” buna zlmediği belliydi.

“Adın ne?” bunu derken yatağın kenarındaki işlemlerle oynamaya devam ediyordu.

“Nana” dedi hafif titrek bir sesle ve devam etti, “yardıma ihtiyacı olan biri var” dedi ve ayağa kalkarak kapıya yöneldi. Ne “gel” dedi ne de “beni takip et” ne de ardından gelip/gelmediğini görmek için dönüp baktı; öylece çıktı.

Yatağından çıkıp yalın ayaklarıyla onu takip etmeye başladı. Peşinden gelse bile hala dönüp bakmıyordu ardına ve hala konuşmuyordu. Böyle ilerleyerek kapıdan geçip avluya çıktı, koca avluyu adımlayıp ana kapıya giderken takip etmeyi bıraktı. Evin kapısında kıvıldamadan duruyordu.

Avlunun yarısına gelmemişti ki birden durdu kadın, geriye ilk kez döndü;

“Gelmelisin” dedi aynı yumuşak, titrek sesiyle ve tekrar devam etti dış kapıya doğru.

Kapıdan hafifçe başını çıkartarak bir sağa bir sola baktı. Korku yoktu bakışlarında, kararsızlık vardı. Kafasını sağdan sola çevirmeyi bitirince kadının gidişine baktı ve geldiği hızla peşinden gitti.

Dış kapının yanına varmıştı kadın. İki yana açılan koca kapının bir yanının açık olduğunu şimdi farkediyordu. Kapı muhafızlarını görmemesi ilginçti. Açık kapının içe açılan kapısının arkasına doğru yöneldi ve yere eğildi. Bir şey yapıyordu orada ama ne?

İyice yaklaştı kapıya ama kapının ardına doğru değil. Tam dış kapının açık olan kanadında durmuş sokağa bakıyordu. Ne gidiyor ne içeri giriyordu, öylece dalmıştı. Bakarken dalmasından uyandıran bir ciyaklama ile oldu, tam ardından geliyordu o cırtlak ses. Tanıdık gelen bu sese yenilerek döndü; kadın ayağa kalkmıştı ve kucağında minik bir köpek yavrusu vardı.

Hala gülümsemiyor, sesindeki heyecan duyulmuyor ama tepki veriyordu;

“Dokunabilir miyim?” dedi durağan bir sesle.

“Tabii” dedi kadın.

Köpek yavrusunun başını okşarken, kucağına vermek için öne doğru uzattı kadın. Hiç sorgulamadan aldı kucağına, hala bir şey demiyordu fakat ağlıyordu kız. Ne zaman düşmüştü ilk damla;

Avluya çıktığında mı?

Açık kapıdan sokağa bakarken mi?

Köpeği gördüğünde mi?

Kucağına aldığı anda mı?

Bir taştan damlayan sular gibi aksa da bir süre sonra hıçkırıklara dönüştü, daha sonra da kadına sarılarak ağlamaya devam etti.

Nana da dayanamamış ağlamaya başlamıştı. Köpek ise ciyaklamayı bırakmış, üstüne dökülen damlaları yalarken, kaynağa doğru ilerlemiş, kızın yanaklarını/gözünü yalamaya başlamıştı. Bundan sonra kız hem ağlamaya hem de gülmeye

başlamıştı. Bazen sıra sıra, bazen birbirine karışık şekilde ağlıyor/gülüyordu.

Kadın bir süre daha sarılıp ağladıktan sonra eve doğru döndü, kızını köpekle bırakarak eve doğru ilerlemeye başladı. Onun gidişini gördüğünde Bey'in de evin kapısından ikisine baktığını farketti.

Kendine geldiğinde önce dönüp sokağa açılan kapıya baktı sonra Nana'ya, ardından da Bey'e baktı ve dönüp tekrar açık kapıdan sokağa baktı. Köpek hala yüzünü yalamaktaydı.

Birdenbire koşmaya başladı ve avlunun ortasında Nana'yı yakaladı, elinden tuttu. Elini çekip yüzüne bakmasını sağladı Nana'nın;

“Benim adım Pean” dedi ve eve doğru dönerek az önceki Nana'nın adım hızına uyarak Bey'in yanına vardıklarında ise “benimle kalacak” dedi.

Bu haliyle köpek için mi, Nana için mi olduğu belli değildi. Büyük ihtimalle ikisi içinde olmalıydı.

Bey bir şey demedi, zaten sormamıştı ki.

Günler, aylar bu ve buna benzer şekilde geçti. Artık herkesle konuşuyor, hizmetlilere takılıyordu bile. Okuma yazmayı halletmişti, bazen de yemekleri Bey ile yiyordu. Hala bir alıcı misafir gelmemişti, gelmeyecek miydi bilmiyordu. Nana bile kendinden emin değilse, Pean nasıl emin olacaktı?

Nana herkesle ilgileniyordu yani diğerleriyle de ama daha çok zamanını Pean'e ayırıyordu.

Nana ile vakit geçirdikleri bir gün Bey içeri girdi. Sinirli görünmüyordu ama her zamanki gibi kısa ve sert konuşmasıyla;

“Pean, artık zamanı geldi. Gel!”

Pean ve Nana çekinceyle takip ediyorlardı Bey’i. Bey, genişçe ve boş bir odaya geldiklerinde durdu. Silahların olduğu duvara gitti ve bir Kargı aldı. Getirip Pean’ın ayakları önüne bıraktı;

“Önce Kargı. Öğrendikçe yaklaşırsın” dedi, sesi daha keyifliydi.

“Neyi öğrenince?” dedi Nana.

“Dövüşmeyi” dedi daha bir keyifle Bey.

Pean, yerdeki Kargıyı aldı ve elinde tarttı, görüldüğünden ağır geldi. Bey ise birkaç adım karşısına geçmiş eliyle “*gel gel*” işareti yapmaktaydı.

Bey’e doğru yaklaştı ve Kargının ucuyla batırmak istemiş gibi çok ta güçlü/hızlı olmayan hareketle yapıyordu. Bey neredeyse gözünü bağlasa kurtulacak kadar rahattı. Sıkılmış olmalıydı ki Pean’ın hamlesinde, ilerleyen Kargıyı kolunun arkasına doğru alıp, hızlı bir çekişte elinden aldı. Kargıyı yatay şekilde göğsüne fırlatırken;

“Oyun oynayacaksan köpeğin var” dedi.

Pean, zor bela tutabilmişti ve bu kadar değildi, çalışmaya bir saati aşkın süre devam ettiler. Pean uzun süredir olmadığı kadar hırslanmış görünüyordu. Zaman geçtikçe, yaptığı tüm hamleler daha bir bilinç kazanıyordu, genel olarak bakınca doğuştan gelen

bir yeteneği varmış gibiydi. Mesela şimdiki hareketleri daha hızlı ve sertti ama ne yaparsa yapsın Bey, Kargıyı bir çırpıda alıveriyordu elinden ve gittikçe sertleşiyordu.

“Sen bilirsın, Pean” dedi. İlk kez ismini bu kadar vurgulu syliyordu.

Pean ise ilk kez o gün eline aldığı Kargıya baktı, daha önce farkında olmadığı bir g hissetti kollarında. Sıkıca kavradı ve büyük bir iştahla Bey’e doğru savurmaya başladı. İlk eline aldığından daha iyi hamleler geliyordu Pean’den. Bey bazılarını savuştururken zorlanıyordu neredeyse ama hiç belli etmemeye çalıştığı belliydi. Pean, evik hareketlerine, yavaş da olsa bir şeylerin farkına varıp öğrenmesine karşın alınında ve koltuk altlarından, terlediği grliyordu, alışık değildi ki.

Hele ki son anlarda yaptığı daha akıllıca hamlelerden birinde, yandan tüm gücüyle savurduğu Kargı, Bey’in kaburgasına sert bir şekilde çarpacak gibiyken. Bey iki kolunu araya nasıl bu kadar hızlı soktu, dirsek içinde karşılayıp geri ittiği Kargı nasıl yüzünü bile ekşitmedi ilginçti. Dirsek ileriyle karşladığında Kargı, Pean’in elinden de kurtuldu, öyle bir havalandı ki cnn bakışları arasında havada yükseldi; sanki zaman yavaşlamış gibi szlp yaylanarak inmeye başlamıştı.

Pean, havadan yaylanarak inen Kargıya takılıp kalmışken, gözünü anlık olsun Bey’e çevirdiğinde karşısında olmadığını gördü. Gözleri onu ararken de, boynunda bir baskı hissetti.

Bey arkasına geçip bıçağını çıkarmış, boynuna dayamıştı. Durumun hepsini anladığında Kargı hala yere doğru küçük devinimlerle inmekteydi.

Kargı yere çarptığında Bey'in nefesi ensesinde, sesi de kulaklarındaydı;

“Benim adım Kharkym” diye sesini duydu önce, sonra da kapının kapanışını.

Yeni bir meşgale çıkmıştı Pean'e. Her gün dövüş dersleri almaya başlamıştı. Tek fark, artık Kharkym'in katılmamasıydı. Bir süre daha Kargı ile devam etti, sonrasında Mızrakla da çalıştı. Şimdilik Mızrağı çok sevmedi, daha az avantajlı gördü onu. Öğrendiğini, sıradaki silahın rakibine yaklaşması belirliyordu. Kılıç, Gürz, Pala derken, Kharkym tekrar karşısına aldı ve duvardan bir silah seçmesi için eliyle gösterdi; bu kez Nana da yoktu odada.

Pean artık daha çok kendinden emindi. Duvardan Kılıcı seçerek aldı.

“Neden Kılıç?” dedi Kharkym.

“Ne yakın, ne uzak; senin gibi” dedi Pean.

Cevap hoşuna gitmişti Kharkym'in, o da kılıcını çekerek karşısında yerini aldı. Bir süre birbirlerini süzdüler tabii ki, bunun için küçük adımlarla bir çemberin kenarında düşmemeye çalışarak dolaşıyor gibi görünüyorlardı. Sanki öne ya da arkaya gitseler çemberden düşecek gibi hiç bozmuyorlardı aradaki en

fazla iki adımlık mesafeyi. Misafirleriyle susturmak isteyeceğiniz kadar konuşkan olsa da, köleleriyle çok konuşmazdı; gene de;

“Elindeki Kılıç keskin mi?” dedi.

“Evet” dedi Pean kendinden emin bir şekilde.

“Nereden biliyorsun?” dedi daha emin bir şekilde Kharkym.

“Daha dün çalıştım bu Kılıçla ve bıraktığım yerdeydi” bir şeyler döndüğünü seziyor ama emin olamıyordu.

“Yani gece ya da sabah, değiştirilmiş olamaz”

“Ağırlığı da aynı” derken hala keskinliğine bakmamıştı. Kılıcı hafifçe havaya ışığa doğru kaldırarak yansımalarına da baktı, “neredeyse dünle aynı güzellikte parlıyordu” diyerek tamamladı sözünü.

Karşıt bir hamle yapmalıydı ama ne? Kharkym çok uyanık biriydi. Aklına ilk geleni söyledi, “Ardındaki kuytuda Nana hançerle bekliyor olabilir”

“Olamaz”

“Neden?”

“Yapamaz, çünkü onun için sorun teşkil etmiyorum”

“Ya benim için yapmaz mı?” derken saldırmak için bir adım öne atıp savurmuştu bile kılıcını.

Çok ta zorlanmadan savuşturdu Kharkym, “haklı olabilirsin ama şimdilik senin için de sorun teşkil etmiyorum. Gene de çok haklısın” derken gardını indirmişti, yere bakarken düşünüyordu. “Günü geldiğinde bunu unutmamalıyım”

“Neyin günü geldiğinde?”

“Onu da birlikte göreceğiz” dese bile hala kafası ve kılıç yerde düşünmekteydi.

Pean fırsattan istifade tekrar hamle yaptı, ne olur ne olmaz gözü hala Kharkym’in kılıcındaydı. En ufak bir hareketini görmek için bile hazırlıklı olmak istiyordu. Fakat kılıcı hiç kıılmıdamadı.

Pean’in kılıcı vücuduna tam girecekken, son derece naif bir hareketle soluna doğru kendi etrafında döndü Kharkym. Tam başları yan yana geldiğinde ise kafasını kaldırmış gözlerinin içine bakmaktaydı. O kadar savunmasızdı ki Pean, sadece bakmakla kaldı, geri kalan her şey Kharkym’in insafiydi.

Sadece baktı Kharkym, ne elinden kılıcını aldı, ne arkasına geçti, ne de kendi kılıcıyla bir hareket yaptı. Uzak ara Pean’in aldığı en büyük yenilgiydi bu...

Kharkym bir şey de demedi, durmadan, yanından geçip geldiği kadar sessiz bir şekilde kapıdan çıktı.

Daha sonrasında daha şevkle sarıldı eğitimlerine Pean. Topuz, Hançer, Bıçak derken son karşılaşmalarına bakılırsa tahmin de edemez oldu Kharkym’in düşüncelerini. Silah kullanmayı bildiğini düşünüyordu, oysaki eğitimi ancak şimdi başlayacaktı.

Nana ile gittikçe daha fazla yakınlaşmaya başlamışlardı. Nana ise iyilik ve empati yeteneğiyle herkes üzerinde bir olumlu bir etki bırakıyordu. Sözüünü ikiletmeyen, her kademededen tanıdığı vardı koca yerde, kısaca sevmeyen yok diyebilirdiniz. Dışarı

çıkıp gelebildiği için dışarda da bir sürü çevre edinmiş, çokça dosta sahip olmuştu. Her geçen gün evdeki konumu yükselmekteydi.

Kharkym'in bu silah kullanma eğitimlerine bakılırsa, Pean'ı yakın koruması mı yapacaktı, Muhafız'ı mı? Yoksa bunlara bir de kadınlığı mı ekleyecekti. Diğer kızlardan duyuyordu, çoğuyla birlikte olmuştu Kharkym fakat daha Pean'e hiç yaklaşmamıştı. Diğerleri de silah kullanmayı öğreniyorlardı, bir ordu mu yaratıyordu kendine?

Şimdiye kadar bir çok silah kullanmayı öğrense de, Pean'in en sevdiği Ok'tu. Gerdiğinde parmaklarında hissettiği o gerginliğin etini sıkıştırmasıyla boşalan kan akımına, yayı bırakmasıyla dolmaya çalışan kanın o tatlı karıncalanma hissinden tutun da; Ok'un havada çıkardığı o vınlamasına kadar kullanmaktan, dinlemekten, hissetmekten zevk alıyordu. Çok uzak hedeflerde önce hedefin düşmesi ve ardından çıkan çarpma/saplanma sesine kadar yaşıyordu her anı.

Odasında Nana'ya fal baktırırken diğer kölelerden haber geldi; Kharkym'in önemli bir misafiri gelmişti, “Hayır” diyemeyeceği kadar önemlilerden biri –ki sürekli eve gelenlerden biriydi, tanıyanlar vardı, birlikte zaman geçirenler. Kızların dediğine göre, diğer gelmelerinden farkı; bu kez bakire bir kız istemesiydi. Önce buna pek kulak asmadı, herkes bakire olduğunu bildiği için genelde bu tür anlam veremediği kıskançlıklar yaparlardı.

Her tecrübese rağmen Nana'yla el ele verip, bildiklerini birleştiriyor, hala bakire olanları düşünüyorlardı. Tabii ki her konuşmalarında bu sayı gittikçe azalmaktaydı. Kısa sürede sonuç belli oldu, bakire olarak sadece kendisi kalmıştı.

Gene duyduklarına göre Kharkym, “hemmen ilgileniyorum” diyerek ayrılmıştı misafirinin yanından ve yana yakıla Nana'yı arıyordu.

Nana, arandığını bildiği için Pean'in yanında yakalanmak istemedi, istemese de odadan çıkarken, unuttukları bir kız olma ihtimalini umut ediyordu.

Söylentide olduğu gibi, Kharkym'i çalışma odasında kara kara düşünürken buldu;

“Be, be, beni istet, istetmişsiniz Bey'im” dedi titrek değil bayağı titreyen ve kekeleyen bir sesle.

Bey, başını kaldırmadan konuşmaya başladı, “kimler bakire Nana?”

Nana, pek de uzatmadan söyleyecek oldu, diyemedi, başka bir isim diyecek oldu, diyemedi ve bulunduğu yere çökerek nefes alamıyormuş gibi ağlamaya başladı.

Kharkym, kalkıp, yanından geçerken paçasını tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Nana'dan güçlü olduğundan değil, Nana'nın olabileceği en aciz durumunda olduğundan.

Kharkym, doğruca Pean'in odasına gitti. Odada havlamaya başlayan köpeği dışarı çıkarttı, odanın kapısını içerden kilitledi.

Çalışma odasında Nana'yla olduğu gibi, Pean'ın yüzüne de bakmıyordu.

Pean artık ağlamıyordu. Geldiği günkü duygusuzluğu vardı suratında. Neler olabileceğini bildiği bir kabulleniş gelmişti tekrar üstüne.

Kharkym, Pean'ı kolundan tutarak kendine doğru çekti. Elinde kırılacak bir vazo gibi duruyordu Pean. Yatağın üzerine yüzüstü bıraktı. Üstünü sinirle çözdü, hareketsiz duran Pean'ın üzerine eğilerek bekaretini aldı.

Toparlanarak aşağı indi, konuğunu beklettiği salona girerken yüzünde ilk gün gördüğü gibi yapmacık ve muzır bir gülümseme ile reverans vererek, “dostum, dostum senin daha aklı başında arkadaşlara ihtiyacın var” diyor, derken onun da suratına bile bakmıyordu. Kharkym'in annesi olsanız, son birkaç dakikadaki ne hareketini ne mimiklerini tanıyamazdınız.

“Ne oldu ki?” derken gülse de şaşkıncı misafiri. Oysaki ne zaman Kharkym ile bir araya gelseler işten çok eğlenceden dem vururlardı.

“Ben” derken şakayla karışık kendi kafasına da vurmaktaydı Kharkym. “Şu uçkuruma bir sahip olabilsem” bir yapmacık kahkahanın daha ardından da, “sözüm olsun, Bolic'in en güzel bakiresini bulacağım sana”

Misafiri şaşkıncı, biraz da sinirlenmiş olmalıydı. Arada iş ilişkileri de olduğundan rest de çekemezdi ama birileri olmalıydı.

Küçük bir çıkışmayla da olsa, -ki Kharkym'in işine karışmayı hiç istemeye, istemeye, "şu senin bir gözden vardı haniii?"

Kharkym sözü duyduğu an artık yapmacık dahi olsun, gülümsemesini bıraktı. Suratındaki gülümseme iğrenç bir hal aldı, bozuntuya vermemeye çalışarak, "Hangisi?" derken düşünüyormuş gibi de yapıyordu. Birden bulmuş/hatırlamış gibi, "şey şu oot. Konuşmaz, gülmez, hissetmez" yüzü bile küçümseyecek kadar kısılmıştı.

Misafiri "evet, o" dese de, kendisine önceden, başka bir şekilde anlattığına da emindi aslında.

"Bulacağıma emin ol. Birazdan çıkmam gerek, sana üç/dört kız göndereyim mi? Benden" derken de şakayla küçük fiskelerle de vurmuştu misafirinin kese koyduğunu bildiği cebine. Sözüünü bitirince çok beklemedi odada, "çok önemli çok, çıkmalıyım" derken çıktı da.

Misafiri hiçbir şey diyemedi, Kharkym odadan çıktıktan sonra, odaya dört kız girdi ve sabaha kadar misafirlerini memnun ettiler.

Bundan sonra Kharkym'in bir durgunluk dönemi oldu. Daha az iş yaptığı, daha çok uzun seyahatlere gittiği, Nana'yla bile görüşmediği bir dönem oldu. Bu dönem birkaç gün, hafta değil, beş kış demekti.

Bu kadar sene sonra da, Nana'nın ayrılması gerekti, o da iyice yaşlanmıştı. Bu nedenle karşı karşıya tekrar gelmeleri gerekiyordu. Aynı günü tersten yaşar gibi girdi çalışma odasına

Nana. Kendinden emin bir şekilde, Kharkym ise aynı şekilde derin düşüncelere dalmış gibi bakmaktaydı duvardan ötesini görüyormuş gibi uzaklara bakıyordu.

“Ne var?” dedi.

“Ben ayrılıyorum, biliyorsun”

“Eeeee”

“Pean’i de götüreceğim” hala o kadar kesindi ki sesi.

“Başka birini seç”

“Hayır”

Kharkym koltuğundan kalkarak yaklaştı Nana’nın yanına. İşte şimdi gözlerinin içine bakıyordu, bu Nana’nın pek fazla yaşamayacağı anlamına geliyordu. “Hayır?” bu ne demek şimdi gibi soruyordu Kharkym, nasıl karşı çıkabilirdi.

Fakat Nana da geri adım atacakmış gibi görünmüyordu. Kısa boyuna rağmen o da dik dik yukarı bakmaktaydı.

“Yarın sabah çıkıyoruz”

“Yarın sabaha buradan ancak ölünüz çıkabilir”

“Anlaşmamız böyle değildi, birini, istediğim birini çıkartabilecektim yanımda”

“Sana bakması içindi o anlaşma ve o anlaşmayı benimle yaptın, ben söyledim sana. Şimdi de gene ben söylüyorum. Ya başkasını al ya da tek çık, bu yaptıkların için son iyi niyet göstergem. Daha fazla konuşmak yok!”

Nana konuşmakla çözülemeyeceğini anlayacak kadar tanıdı. Direkt kendi odasına gitti, düşünmeye ihtiyacı vardı ve şu dostlar dedikleri ihtiyacı olduğunda neredelerdi?

Kharkym odadan çıktıktan sonra en güvendiği adamını çağırttı yanına;

“Sabah olmadan Nana ölecek. Çok fazla kişi bilmesin, en fazla bir/ikisini daha al yanına”

Emri aldığı gibi, başını “*olur*” anlamında sallayarak kayboldu.

Kharkym, tüm bunlar olurken yakında olmak istemedi; atını hazırlatarak az bir korumayla ayrıldı.

Gece herkes yattıktan sonra kapısından gelen gümbürtüyle Nana odasından çıktı ve kapının önünde bayılmış olan muhafızı etrafında toz parçalarıyla gördü ve teşekkür manasında selam verdi, kısa da olsa karanlık koridora doğru.

Karanlık koridordaki gölgeler hareketlendiğinde iki aşçı, ellerinde biri kırık iki küple selam verdi. Plan şimdilik iyi işliyordu ama daha en önemli aşamaya vardı

Onlarla çok fazla ilgilenmeden Pean’ın odasına ulaştı. O sesi başkaları da duymuş olmalıydı. Pean uyuyamamıştı, nasıl uyusun ki? Nana’nın Bey ile konuşmaya gittiğini biliyordu, sonrasında haber alamamıştı.

Nana’nın Pean’ın odasında varmasıyla yaklaşık aynı zamanlarda dört muhafız da Nana’nın odasına usulca yaklaşmaktaydı. Kapıdaki baygın muhafızı gördüklerinde odada

olmadığını anladılar ve kelle korkusuyla Pean'ın odasına yöneldiler.

Onlar odaya varana kadar Nana, Pean'ı yanına alıp balkonumsu çıkıntıya doğru götürmüştü. Pean, Nana'ya güvense de zor anlarda mantıksız şeyler yapılacağını da bilirdi.

Nana, geri geri boşluğa doğru giderken, gittikçe uç kısmına yaklaşıyorlardı. Nana kenara neredeyse bir adım kala Pean'e dönerek;

“Bana güven ve kendini arkaya doğru bırak”

Pean “*tamam*” bile demedi. Sadece açıklığın kenarında bıraktığı ok ve yaylarını alarak, Nana gibi yüzünü kapıya çevirerek yerini aldı. Ancak daha sonra, “ta, ta, tamam” diyebildi ve gerçekten de hiç ardına bakmadan karanlık boşluğa bıraktı kendini. Havada düşerken bağırılmamıştı ama çarptığında tutamadı kendini. Çarptığı yer sert değildi, yer de değildi, bir ağın üstündeydi. Ağın çevresindeki karaltıdaki ayrıntıları çözmeye çalışırken yanına bu kez Nana düştü. Gözleri karanlığa alışıyordu, Ay'ın az ışığı olsa da iki büyük karaltıyı farketti.

Nana çok sakindi, “ooooo Ba'larla tanışmışsın” dedi sıradan bir şekilde. Eliyle de ilk karaltıyı göstererek “Ba” ve diğerini göstererek “Ba” dedi.

Pean, bir sağdaki bir soldakine bakarken, yere indirilmiş olmalıydı. Sert bir zemini hissediyordu. İşte şimdi hızlıca uzaklaşmaları gerekiyordu.

Bir süre koştular, Nana yaşlı olduğu için ne kadar koşmak denebilirse gene de arkalarından başka ayak sesi gelmiyordu; bir cesaretle geri döndü Pean.

“Ne oldu?” dedi Nana.

“Ba’lar” diyebildi Pean, “yardım etmek gerek”

Nana bir eliyle Pean’ın omuzuna dokunarak sakinleştirmeye çalışırken, “Muhafızlara yardım edeceksek birlikte dönelim. Ba’ların yardıma ihtiyacı yok”.

Pean dönmedi. Yayını eline aldı, okunu yerleştirip iyice gerdi. Ne kıvıldıyor, ne nefes alıyor gibiydi.

Nana, Pean’ın baktığı yere doğru baktı, gözlerini kısmasına rağmen, gece ve yaşlılık nedeniyle hiçbir şey göremedi. Eve ve Ba’lar hayal meyal görünüyordu –ki bu uzaklık dahi iki yüz adımdan fazlaydı. Tekrar baktı, Pean hala oku gerdirmiş beklemekteydi.

Nana, “*hadi gidelim*” diyecekti ama konsantresini de bozmak istemiyordu. Bir noktaya kilitlendiğine emindi, sadece bir şey düşünüyordu sanki. Okunun ucunu birden bayağı havaya kaldırdı veee bıraktı. O oku fırlattığı an Nana dönüp koşmaya başlayacaktı, ne de olsa yavaştı, erken başlamalıydı ama Pean bir ok daha çekerek, az önceki bakıp kaldığı yere doğru indirerek hızlıca ikinciyi de fırlattı.

Pean’ın atışları bitince yayını aşağı indirdi. Önce bir haykırış sesi geldi, düşme ve aynı haykırıştan bir kez daha duyuldu.

Döndü Nana'ya, “küçük bir yardımın zararı olmaz” dedi gülerek. Tüm olanları düşününce gülmesini görmek çok güzeldi.

Bunu duyunca içi rahatlayan Pean, tekrar dönüp koşmaya başladı. Gecenin karanlığın tek ışık ve ses gelen yer olan daha sonra yakından tanıyacağı Bhurba'ların bölgesine doğru hızla ilerlediler.

Bir süre isim değiştirerek, Xenna ve Charmaq isimlerini aldılar. Uzunca bir süre de Bhurba'lar tarafından korundular. Nana yavaş yavaş arka sokaklara hükmeden bir lidere doğru ilerliyordu.

Kharkym döndüğünde kıyım başladı. O gün görevli olan tüm muhafızlar bizzat kendi tarafından katledildi. Kölelik işini bıraktı fakat uçkuruna düşkünlüğü değişmedi. Bu kez evin karşı tarafında büyükçe bir evde birlikte olduğu kadınların çocukları için bakım yeri kurdu.

